

vægelse ud over den Uhyggefølelse, som Synet af en døende naturligt fremkalder, greb ham ikke. Ja, netop den Omstændighed, at Faderens Tilstand umuliggjorde alle Tilnærmelser, virkede hurtigt beroligende paa ham. Hvad han mest havde frygtet, var Familjeiveren for i sidste Øjeblik at faa tilvejebragt en Forsoning. Han vidste, at han havde intet at sige sin Fader; og hvad denne kunde have ønsket at sige ham, vilde rimeligvis kun have forværret Forholdet og maaske givet Anledning til Optrin, som let havde faaet en uhyggelig Karakter.

Alt som hans Øjne vænnede sig til Stuens Mørke, traadte den døendes Ansigtstræk og hele udtærede Skikkelse tydeligere frem for ham. Han saa, at Faderen havde bevaret sit store Haar, der dog under Sygdommen havde mistet al Farve. Ansigtet derimod var bleven mørkt, næsten bronceagtigt, og der rørte sig ikke en Trækning i det. Det var, som om Evighedens Fred allerede hvilede over de lukkede Øjelaag.

Signe var sunken ned paa en lav Armstol, som stod ved Siden af Sengen og havde afgivet Siddeplads for de mange Besøgende fra Byen, der endnu indtil den foregaaende Dag havde faaet Lov at komme ind og tage Afsked med deres Præst. Hun sad tilbagelænet, med Armene fremstrakte og de foldede Hænder paa sine Knæ. Under de mørke, sammenvoksede Bryn stirrede de lyse Øjne